

Леся Українка (Лариса Петрівна Косач-Квітка)

(1871-1913)

145

A decorative graphic featuring the number '145' in a large, stylized, reddish-pink font. The number is surrounded by various colorful flowers, including a large pink and orange flower, a blue flower, and a yellow flower, along with green foliage and small blue flowers.

еще любуется светом
еще корочкам порога
Зависон
Зависон
Зависон

 Contra spem spero!

Где-то, думо, во, стара острво!
Где, неперо вена галова!
Ли то мае у Кале, а конасини
Промангити мелодни. има?

Или, а сору криги еуроу еминтисел,
Сред мана еиванни неери,
Биз надје мае еудиваносел,
Житиу сору! Геле думо еумни!

И на Востро, ерениа перелози
Буду еидеи борбасни абитнас,
Буду еидеи хлимае на лорози,
Буду лине на ие селоза лорки.

Бид сардрис нине сиз мофе зуман
Мина, еидида коро еидана,
Мофе еидеи гидруте, и еидеи
Мен еид мене венеа венеа.

М. Ж
НОВОГРАД

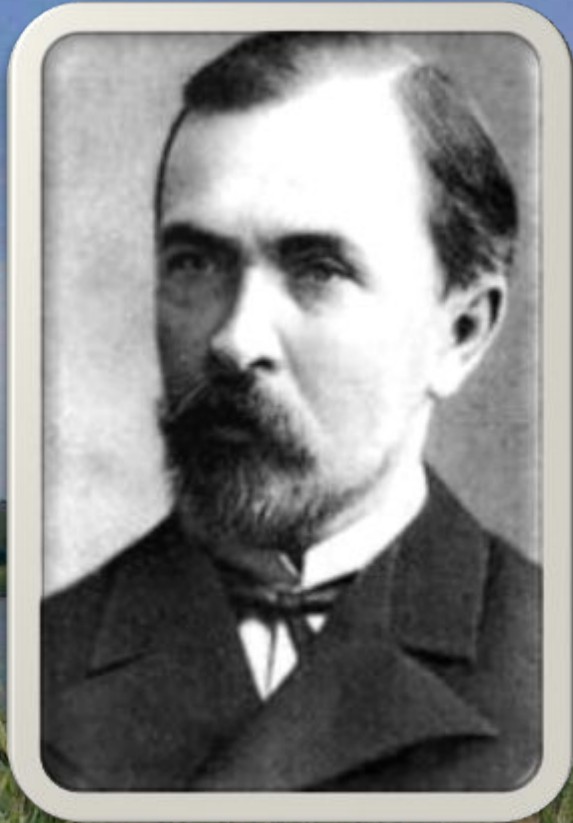

ВОДИНСЬКИЙ

БАТЬКІВЩИНА
ЛЕСІ УКРАЇНКИ

*Петро Косач –
батько
Лесі Українки*

*Ольга Косач – мати
Лесі Українки.
Псевдонім - Олена
Пчілка*

*Леся у дитинстві
1878 р.*

*9-ти річна Леся разом з
братом Михайлом*

Будинок - музей у Колодяжному

Леся Українка «Надія»

КОНВАЛІЯ

Уривок

Росла в гаю конвалія
Під дубом високим,
Захищалась під негоди
Під віттям широким.

Та недовго навітшалась
Конвалія біла, —
І її рука чоловіча
Віну вперотила.

Ой понесли конвалію
У високу залу,
Понесла її з собою
Панночка до балу.

Ой на балі веселил
Музичення грає,
Конвалія та музика
Відне серце крас.

То ж панночки в веселому
Вальсі закрутілась,
А в конвалії головка
Пов'яла, схилилась.

Промовила конвалія:
«Прощай, гаю мій!»
І ти, дубе мій високий,
Друже мій єдиний!»

Та й замовкла. Байдужою
Панночка рукою
Тую квіточку зіва'лу
Кинула додолу.

Може, й тобі, моя панно,
Колісь доведеться
Згадать тую конвалію,
Як шаста минеться.

**Вперше
надруковано в
журн. «Зоря», 1884,
№ 22, стор. 186.
Передруковано у
збірці «На крилах
пісень», 1893, стор.
11 – 12, з деякими
різночитаннями.
Автограф не
зберігся.**

«Як дитиною, бувало...»

Леся Українка

**Як дитиною, бувало,
Упаду собі на лихо,
То хоч в серце біль доходив,
Я собі вставала тихо.**

**«Що, болить?» – мене питали,
Але я не признавалась –
Я була малою горда, –
Щоб не плакати, я сміялась.**

**А тепер, коли для мене
Жартом злим кінчиться драма
І от-от зірватись має
Гостра, злобна епіграма, –**

**Безпощадній зброї сміху
Я боюся піддаватись,
І, забувши давню гордість,
Плачу я, щоб не сміятись.**

2.02.1897

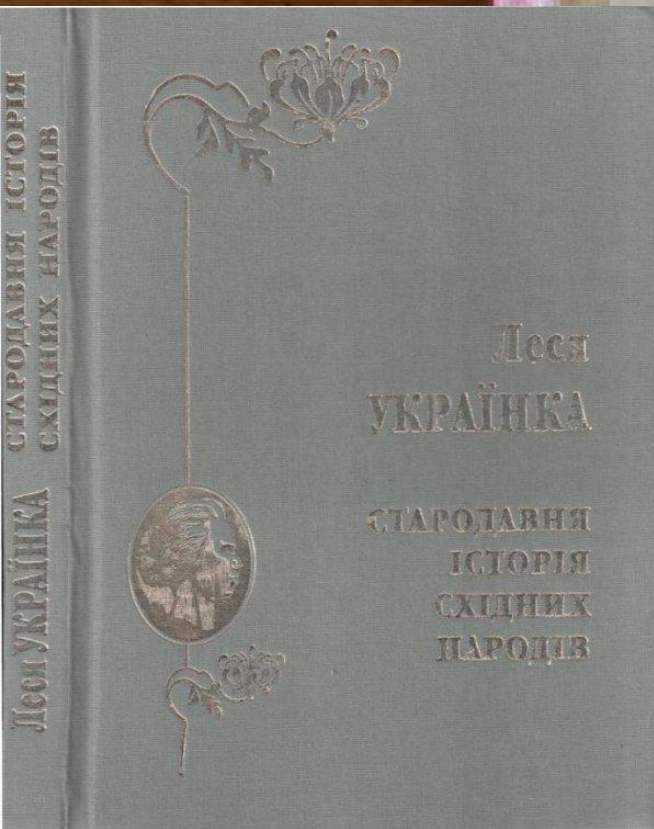

A painting of a woman in a long red dress standing on a path in a landscape with rolling hills and a dramatic, cloudy sky. The woman is looking towards the right. The sky is filled with large, white, billowing clouds against a blue background. The landscape features rolling green and yellow hills under a bright sky.

**В лихім гуморі муза
Так само, як і я,
Прив'язана за ногу
Фантазія моя.
Вернись на ґрунт
«реальний»
До ближніх, власних
справ!
Вночі тепер сплю
мало.
А ледве сліз не ллю,
А вдень зо всієї сили
Об землю лихом б'ю...**

Лєся Українка.

СТАРОДАВНЯ ІСТОРІЯ
СХІДНИХ НАРОДІВ.

ВИДАНИЙ ДРУГЕ

Українського Видавництва в Катеринославі, № 35.

Лєся Українка в тому віці, як писала...

*Леся Українка в Криму. Фото 1897
р.*

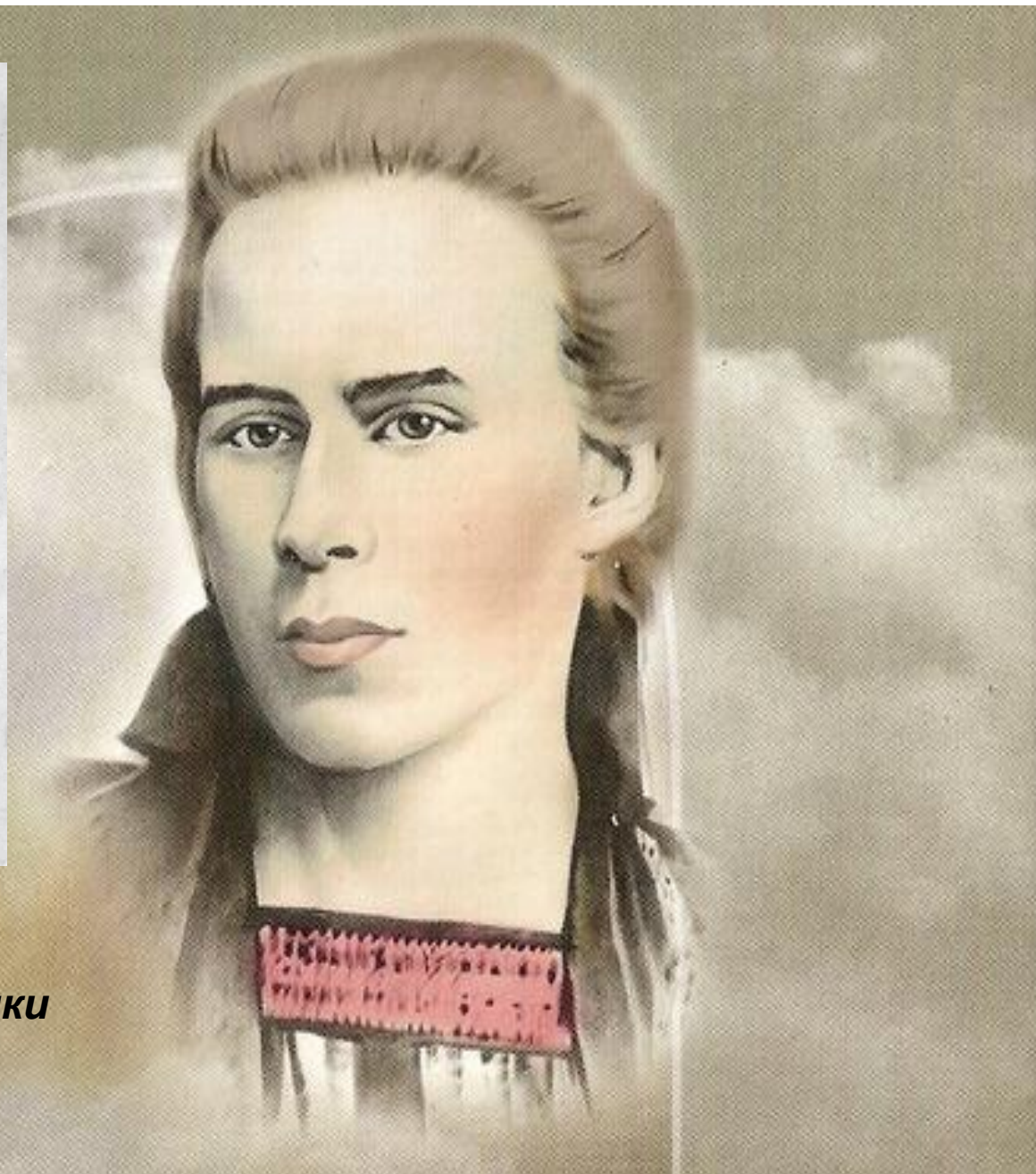

*Леся Українка в Криму (Чукурлар).
Фото 1897 р.*

Максим Славінський
(24.08.1868 – 23.11.1945).
Перше кохання Лесі Українки

20 Ян. Плендожа.

Маминиј Групе!

Иде смјутост, што постојећу мисла на пољу

тако се про
разред миса
вобавио с
картина с
Времени, се
Гледа миса
Корак зној
Би миса
сказала, м
А ја зној
којем се мој
објави, али
ја. Друге
главном су
што се др
повором
картина др
Корак се, што гледа миса ј

напре
кениј др
на сви
Кадрај
миса
како се
Групе з
не оче
ин, јад
групе, али
не била
ја Кад
за себе,
миса
миса

Групе миса, била била миса
на сви јас миса (миса
миса миса), а миса миса
миса, што гледа миса ј

**Хто вам сказав, що я
слабка,
що я корюся долі?
Хіба тремтить моя рука
чи пісня й думка кволі?
Ви чули, раз я завела
жалі та голосіння, –
то ж була буря весняна,
а не сльота осіння.
А восени... Яка журба,
чи хто цвіте, чи в'яне,
тоді й плакучая верба
злото-багряна стане.
Коли ж суворая зима
покриє барви й квіти –
на гробі їх вона сама
розсипле самоцвіти.**

ПОДОРОЖ ДО МОРЯ. ЛЕСЯ УКРАЇНКА В КРИМУ.

*Сергій Мержинський
(1870 – 1901)*

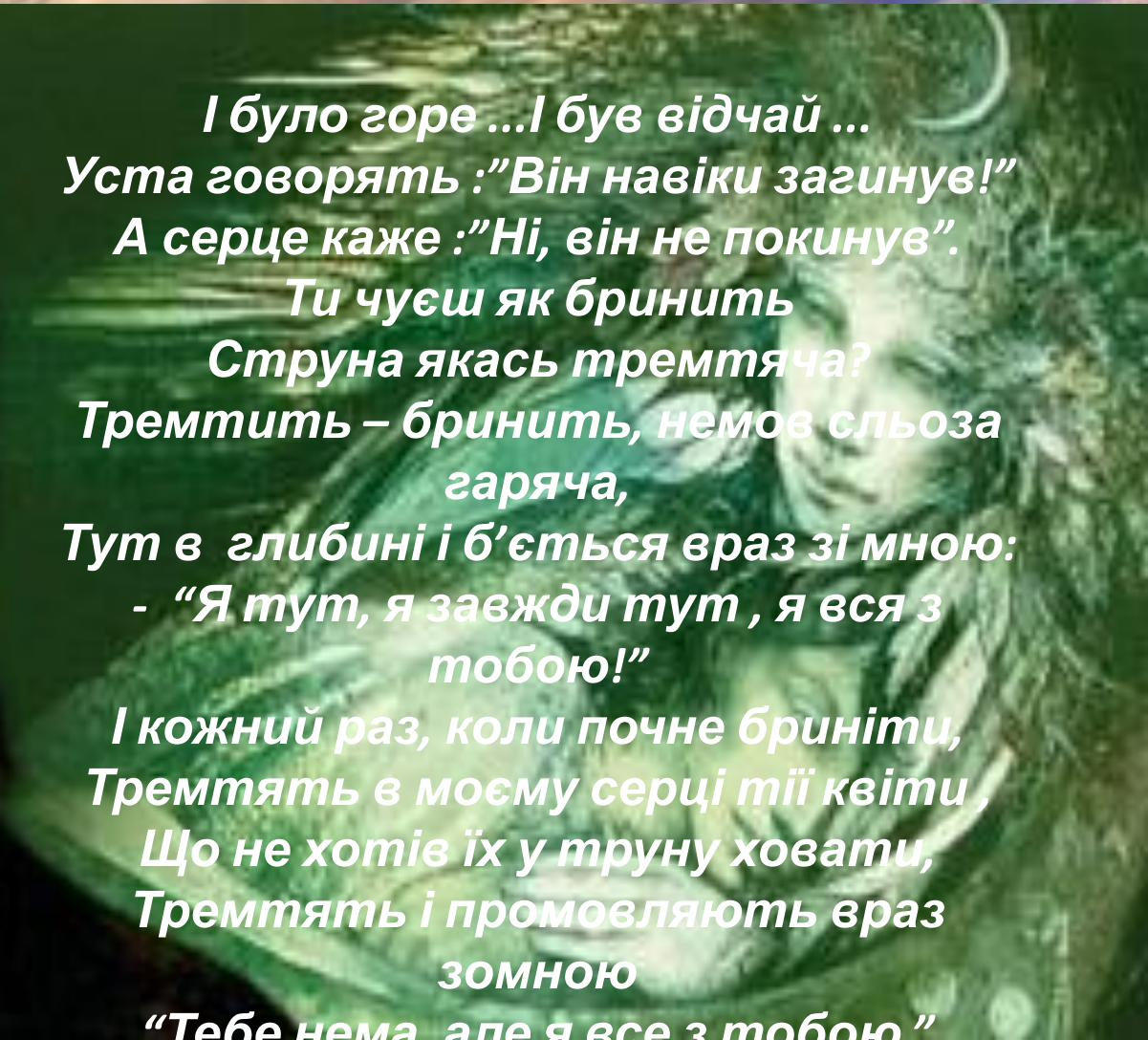

...я писала в таку ніч, після якої вірно довго
буду жити, якщо вже тоді жива залишилась. І
писала, навіть не вичерпавши скорботи, а в
самому її апогеї...»

«...я писала в таку ніч, після якої вірно довго
буду жити, якщо вже тоді жива залишилась. І
писала, навіть не вичерпавши скорботи, а в
самому її апогеї...»

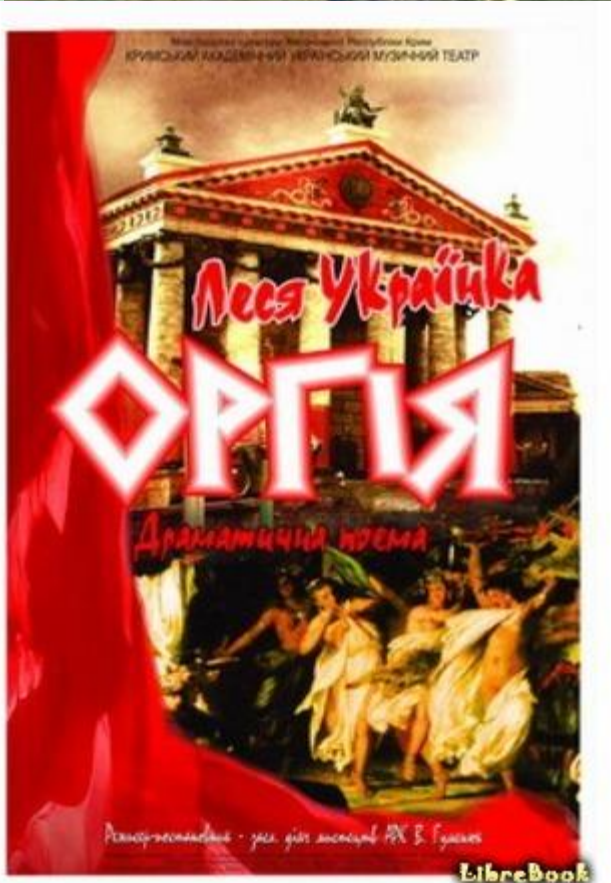
*І було горе ...І був відчай ...
Уста говорять :“Він навіки загине!”
А серце каже :“Ні, він не покине”.
Ти чуєш як бринить
Струна якась тремтяча?
Тремтить – бринить, немов сльоза
гаряча,
Тут в глибині і б’ється враз зі мною:
- “Я тут, я завжди тут , я вся з
тобою!”
І кожний раз, коли почне бриніти,
Тремтять в моєму серці тії квіти ,
Що не хотів їх у труну ховати,
Тремтять і промовляють враз
зомною
“Тебе нема, але я все з тобою.”*

Климент Квітка
(1880-1953)
Чоловік Лесі Українки

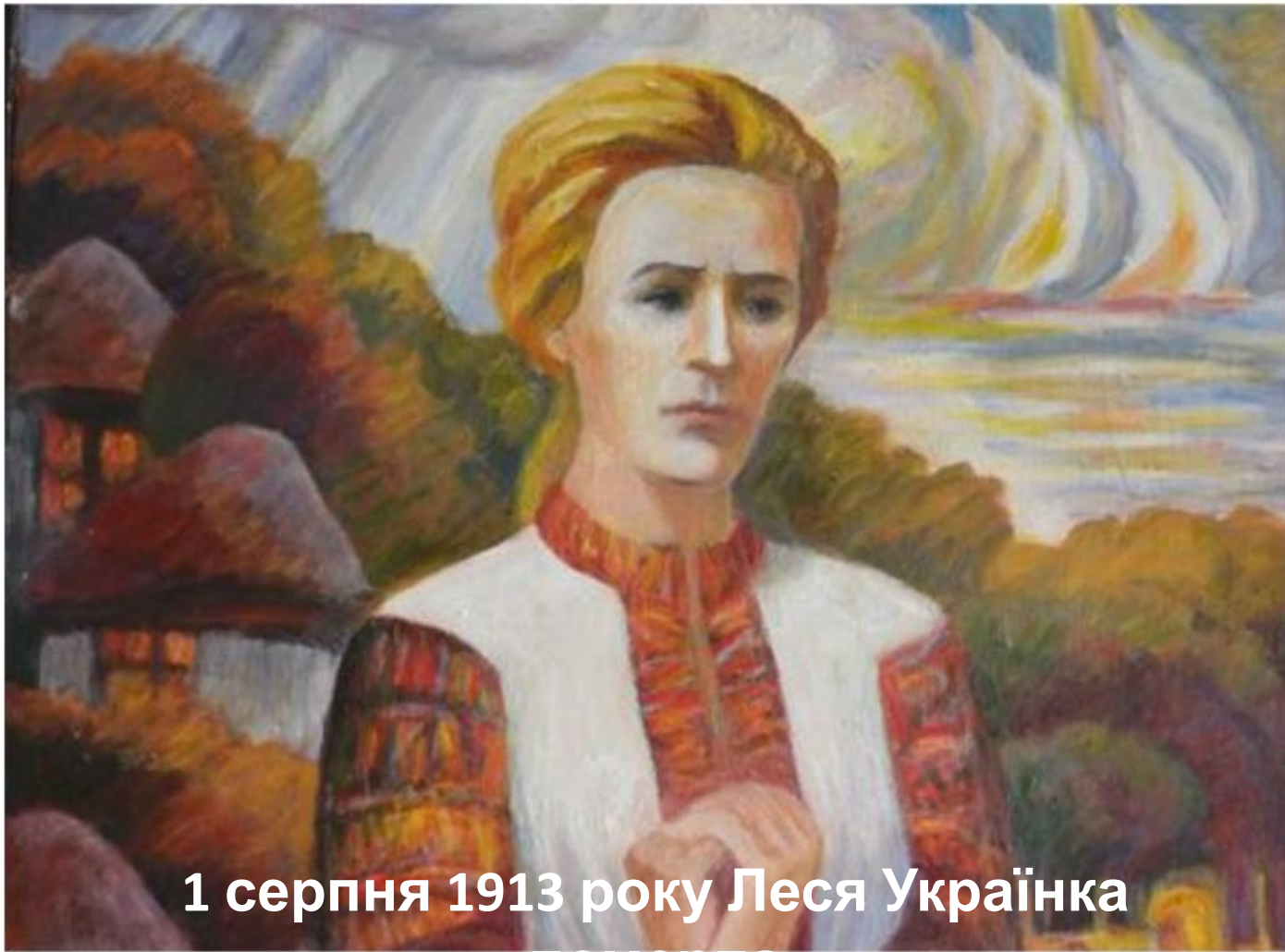

*О, не журися ти за тіло!
Ясним вогнем
засвітилось воно,
Чистим, палаючим, як
добре вино,
Вільними іскрами вгору
злетіло.
Легкий, пухкий попілець
Ляже, вернувшись, в рідну
землицю,
Вкупі з водицею
зростить вербицю, -
Стане початком тоді мій
кінець.*

1 серпня 1913 року Леся Українка

Могила Лесі Українки на Байковому кладовищі у м. Києві

**І, може, тоді
завітає та доля
жадана
До нашої рідної
хати,
До тебе, моя
Україно мила,**

Ан струн.

Do

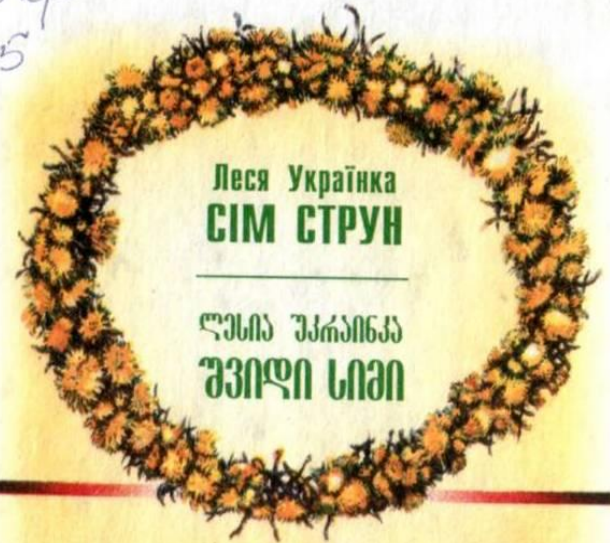
Лан. Стан.

До тебе, Україно. наша будова
Струна ід струна охота
І буде струна урочисто і мила
І ніска біла, серце мила

На світі широкому буде мила
І з мого надія кохана,
Саріза буде на світі мила
Де сволана. Тоді мила

І мого джарінаса мила.
У світі з мого мила - мила
Мо мило мило мила мила

84910р
У-45

145 145 145 145 145 145
145 145 145 145 145 145
145 145 145 145 145 145
145 145 145 145 145 145
145 145 145 145 145 145

